

ק"פ 30141/04/19 - ניר שובר נגד אורן בוקור

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 30141-04-19 שובר נ' בוקור
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
הקובל ניר שובר באמצעות בא כוחו עו"ד יואל גולדברג
נגד אורן בוקור באמצעות באת כוחו עו"ד יעל תותחני
הנאשם

החלטה בבקשות הנאשם
האחת להוצאת ראייה מתיק המוצגים
השנייה בטענת "אין להשיב לאשמה"

כללי

1. ביום 14.04.19 הוגשה לבית המשפט קובלנה פלילית, המייחסת לנאשם עבירה לפי סעיף 6 על חוק איסור לשון הרע.
2. בתום פרשת התביעה טען הנאשם, כי יש להורות על הוצאת המוצג ת/1 (צילום מסך תכתובות ברשת החברתית "פייסבוק") מתיק המוצגים ממספר טעמים, כפי שיפורט בהמשך.
3. באותו מעמד טען הנאשם, שהקובל לא הוכיח את עובדות כתב האישום אף לא לכאורה, ובהתאם יש להורות על ביטול כתב האישום כבר בשלב זה.

עתירת הנאשם להוצאת המוצג ת/1 מתיק המוצגים

עיקר טענות הנאשם

4. ב"כ הנאשם פירטה את השתלשלות האירועים הקשורה בקבלת ראיות הקובל והדגישה, כי המסמך ת/1 מעולם לא הועבר לידיה, והקובל לא גילה לה את דבר קיומו. עוד טענה, כי היה על הקובל לפרט בכתב האישום את דבר הפרסום כולו ולא להסתפק בציטוט ממנו, ובכך הוטעו היא והנאשם לחשוב, שמדובר בציטוט המלא. ב"כ הנאשם הדגישה, כי החובות המוטלות על קובל בהקשר זה זהות לאלו המוטלות על

התביעה, ומשלא גולתה לו הראיה, נפגעה זכותו הבסיסית לעיין בכל חומר החקירה, ובהתאם נפגעה הגנתו. הפנתה לפסיקה רלוונטית. בנוסף, ב"כ הנאשם הפנתה לתשובת הנאשם לאישום, כפי שניתנה במועד דיון ההוכחות (8.1.20). אז טענה שקיומו של הפרסום לא הוכח, וחרף טענתה זו, ב"כ הנאשם לא הגיב, ויש בשתיקתו כדי לתמוך בטענתה, לפיה אותו פרסום לא גולה לה. בכל הנוגע להסכמתה להגשת המסמך במסגרת פרשת התביעה טענה, כי הסכמתה נבעה מתוך הבנה מוטעית, לפיה בית המשפט כבר החליט בעניין קבילות המסמך והגשתו, אך לא בעניין משקלו הראייתי, ובהתאם לא התנגדה להגשתו.

עיקר טענות הקובל

5. לטענת הקובל, המוצג ת/1 נמסר לב"כ הנאשם או למי מטעמה במסגרת הליך הגילוי והעיון במסמכים. ב"כ הקובל הפנה לעובדה, שב"כ הנאשם לא השיבה לכתב האישום כפי החלטות בית המשפט, ועשתה כן לראשונה רק בפתח שמיעת הראיות, וטענתה הנוכחית, לפיה יש להורות על הוצאת הראיה מתיק המוצגים, תוכננה מראש, ומדובר בטקטיקה ותו לא.

דין והכרעה

6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, ובהתחשב בהשתלשלות האירועים בתיק זה, אני מחליט לדחות את עתירת הנאשם להוצאת המוצג ת/1 מהתיק.

7. בפתח הדברים יאמר, שבית המשפט אינו מסוגל להכריע בשאלה האם המוצג ת/1 הועבר לב"כ הנאשם במסגרת ההליכים המקדמיים. הקובל טוען שהועבר והנאשם טוען שלא. לציין, שבין הצדדים התנהלו הליכים מקדמיים הקשורים בהעברת ראיות הקובל לנאשם. ההחלטה האחרונה בעניין ניתנה בתאריך 16.9.19, במסגרתה הוריתי לב"כ הקובל לאפשר לב"כ הנאשם לעיין בחומר הראיות בתוך 21 יום. ממועד זה ועד למועד שמיעת הראיות הנאשם לא הגיש כל בקשה נוספת בעניין, ולא נטען על ידו שחלק מהחומר לא הועבר לרשותו. דרך המלך בשאלת קיומה או אי קיומה של ראייה עוברת דרך "רשימת כל החומר שנאסף", אותה רשאי הנאשם לקבל מידי הקובל. ככל שב"כ הנאשם לא קבלה את הרשימה לאחר החלטתי מיום 16.9.19, היה עליה להגיש בקשה לקבלתה, אך כאמור, היא לא עשתה כן, ובהתאם אין לה להלין אלא על עצמה. לציין, שב"כ הנאשם אף לא השיבה בשם הנאשם לאישום חרף החלטות בית המשפט, ועשתה כן רק במועד שמיעת הראיות. אילו הייתה עושה כן במועד, ייתכן שהדיון בשאלת קבילות המסמך היה מתייטר. בנסיבות אלו אין בידי לקבוע האם המסמך הועבר אם לאו לידי ההגנה.

8. במהלך שמיעת פרשת התביעה ביקש הקובל להגיש את המסמך ת/1. ב"כ הנאשם התנגדה בטענה שלא קבלה אותו, וניתנה לה הפסקה לעיין בו ובכל התכתובת הקשורה בו, וכן ניתנה לה האפשרות לדחות את הדיון לצורך לימוד המסמך, והכנת הדיון. בהמשך ב"כ הנאשם בקשה הפסקה נוספת, שלאחריה הדיון התחדש, והיא הנאשם בקשה להמשיך בדיון ואף הסכימה להגשת המסמך, וכדבריה: **"אני מסכימה להגיש את המסמך ובהמשך אבקש להגיש את כל צילומי המסך"**. בהתאם המסמך הוגש וסומן ת/1 (ר' עמ' 6-3 לפרוטוקול מיום 8.1.20). ניתן ללמוד, שב"כ הנאשם לא התנגדה להגשתו. נהפוך הוא, היא הביעה את הסכמתה המפורשת.

אין בטיעוניה הנוכחיים של ב"כ הנאשם כדי להסביר את הסכמתה להגשת המסמך, והיא הייתה חופשיה להתנגד להגשתו, והייתה ניתנת החלטתי בעניין. בהקשר זה אציין, שגם אם ב"כ הנאשם הייתה מתנגדת, הייתי מקבל את המסמך, ולו מהטעם שלא היה בידי לקבוע האם הוא הועבר אם לאו לידי ב"כ הנאשם (ר' החלטתי בעמ' 3 לפרוטוקול).

9. אשר לטענת ב"כ הנאשם, לפיה היה על הקובל לצרף את המסמך לכתב האישום, הרי שהדברים לא נטענו בשום שלב, גם לא במסגרת תשובתו המאוחרת של הנאשם לכתב האישום. אמנם טענת "פגם או פסול בכתב האישום" ניתן להעלות בכל שלב, אך אין באותו פגם נטען כדי לחסום את אפשרות הגשתו של המסמך.

10. לאור כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את עתירת הנאשם, והמוצג ת/1 יותר בתיק בית המשפט. מובן שאין בהחלטה זו כדי ללמד על משקלו הראייתי של המסמך.

טענת הנאשם לפיה "אין עלינו להשיב לאשמה"

עיקר טענות הנאשם

11. ב"כ הנאשם חזרה על טענתה, לפיה העובדה שהמסמך ת/1 (דבר הפרסום) לא צורף לכתב האישום מחייבת את ביטולו. עוד טענה, שהנאשם לא הוכיח, אף לא לכאורה, את יסודות העבירה, ובפרט לא הוכחו "זדון" ו"פרסום". בכל הנוגע לשאלת הפרסום נטען, שלא הוכח היכן המסמך פורסם, ומי נחשף למסמך, אם בכלל. בכל הנוגע לשאלת הזדון נטען, שאין בתוכן הפרסום כדי ללמד על "זדון", ולא הוגשו כל ראיות אחרות שיש בהן כדי לתמוך בכך.

עיקר טענות הקובל

12. לטענת הקובל, יש לדחות את טענת "אין להשיב לאשמה", זאת לאור העובדה, שתוכן הפרסום מדבר בעד עצמו, ועצם הפרסום הוכח באמצעות המסמך ת/1. בנוסף הפנה לתשובת הנאשם לאישום, במסגרתה לא כפר בתוכן המסמך ובפרסומו.

דין והכרעה

13. בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב 1982: **"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה, אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם, ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; ..."**. כבר נפסק שמשמעות המונח **"הוכחה לכאורה"**, לעניין הוראת סעיף זה היא הנחת תשתית ראייתית בסיסית לכאורית וראשונית, שיש בה כדי להעביר את נטל הבאת הראיות, להבדיל מנטל השכנוע, מהתביעה אל הנאשם: **"בית המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת**

יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמסקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית המשפט העליון בערעור פלילי 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן, מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור... כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על ידי התביעה, הן כה בלתי אמינות, עד שאף ערכאה שיפוטית בת דעת, לא הייתה מסתמכת עליהן... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני [שאלת אמינות ומהימנות הראיות - ש.ב.] שבהן ייזקק בית המשפט בשלב של תום פרשת התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות" (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח', פ"ד לב (1), 170, בעמודים 179-180; וראו ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי, פ"ד לה (2) 757, שם חזר בית המשפט העליון על הלכה זו). ראה גם ספרו של המלומד י.קדמי - על סדר הדין בפלילים חלק שני (א) עמ' 1447, שם נאמר בהקשר זה: "הלכה למעשה, די בקומן של ראיות "דלות" להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם: "כפי שנקבע בע"פ 405/80 בעקבות ע"פ 28/49 וע"פ 732/76, הרי כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה... ודי במערכת ראיות ראשונית"

14. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה, לפיה יש לדחות את הבקשה. יש בראיות שהוצגו כדי ללמד על תשתית ראייתית, ולו לכאורית, להוכחות עובדות כתב האישום.

15. דבר הפרסום ותוכנו הוכחו ולו לכאורה באמצעות המוצג ת/1. מדובר בדברים אותם הנאשם כתב בדף ה"פייסבוק", ולפחות לכאורה נחשפו לפרסום אנשים נוספים. בהקשר זה די בתשובת הנאשם לאישום: "אנו מודים שהיה פרסום כלשהו באינטרנט, לא זוכרים מה היה הפרסום מאחר והפרסום מיד נמחק והאשם נחסם מידית על ידי הקובל בקבוצה בה הפרסום נעשה...". במילים אחרות: הנאשם הודה בפרסום בקבוצה באתר אינטרנט, ודי בכך כדי ללמד שיסוד "הפרסום" הוכח, ולו לכאורה.

16. אשר לזהות המפרסם, הרי שלפחות לכאורה מדובר בפרסום של הנאשם, כפי שעולה מהמוצג ת/1, ממנו ניתן ללמוד, שהדברים נכתבו על ידי הנאשם ובשמו, וכל זאת ברשת החברתית "פייסבוק".

17. בכל הנוגע להוכחת יסוד ה"זדון", הרי שלפחות לכאורה יש במילים: "מגיע לו ואף יותר! גנב ונוכל שחייב סכומי עתק..." כדי ללמד על זדון, בוודאי ככל שהדברים אינם נכונים.

18. לסיכום, הקובל עמד בנטל ההוכחה הנדרש ממנו בשלב זה, ואין לומר, שלא הוצגו ראיות ולו "דלות" להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם.

19. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את טענת ההגנה ש"לא להשיב לאשמה". פרשת ההגנה תשמע כמתוכנן.

20. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר תש"פ, 01 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.